

ma filmad peawad peast wälja pišetama, et ta nendega on näinud meie jure tulla; pärrast selle tulleswad temma jallad alt ärra raiuda, et need temma kehha meie jure kannud; temma kõrwad peawad sullatud tinnaga täis wäljatud sama, et ta nendega meie nõupiddamised ja moed on ärra kuulnud; ja temma keel tulles suust wälja karristada, et ta sellega kõit on wälja rākinud, mis temma siin on kuulnud ja näinud!

Kui need hirmsad nuhtlused ollid ette loetud, jäi se õnneto pealik, sedda kuuldes, peast nõdraks, ja ommas seggases mõistuses hakkas neid wanduma ja teutama ja lubbas, et Wenne keiser neid sellepärrast saab karristama — sest se olli temmal teada, et sedda, mis seal lubbati tehha, tõeste ka nenda saab tehtud.

Kõige selle peale kõstis Kahn: „Meie kohus on mõistetud ja se on õige! Sesinnane Wenne olli üks sallaja maakuulja, üks pion! Täsi tedda karjuda ja hulluda, mis se meile pudub, käl ta pea waiksiks jääb!“

Muud todi teine pealik ette, selle waltsi

kuld-rahha pärrast, agga se ütles: „Se rahha, mis ma hobbuiste eest andsin, on se rahha, mis minno üllemad mulle krono polest annud ja kui se rahha mitte õige ei olle, kuidas minno kaebaja ütleb, siis ei olle se minno sü, sest se rahha maksab kõige sure rigi sees!“

„Kas sa rāgid tōt?“ — küsis Kahn — pealik olli agga julge ja ütles: „Üks mees, kes mõdeka kannab, sellel ei olle tarwis wallega surmast peasta!“

Siis saab sinno aäsi teist korda selletud, kui aäsi esmalt on järrele kulatud. Kui se tõäsi on, et se rahha kõdikis Wenne rikis maksab, siis saad, sa lahti ja sinno keiser jääb meie kohta alla!“

Nelli päwa pärrast sedda näggid Wenne soldatid emalt, et need wiis esimesest kõit ollid lattide otsa aetud. — Se on: latti ots tehakse terrawaks ja teine ots rammitakse ma siise, et se tuggewaste püsti seisab. Õnneto innimenne pannakse terrawa otsa peale ja tõmmatakse jallust, et se latti ots kehhasst läbbi ja wimaks suust wälja tulles Nenda on selle